

12. Mig följt i den lifliga lifva
 11. Men nu jag ensam i den lifliga lifva
 10. Jag är så i världen för att jag
 9. Men det är så i världen för att jag
 8. Jag följt i den lifliga lifva
 7. Men det är så i världen för att jag
 6. Men mina glada dagar långt borta
 5. Jag minns en tid tillbakas, Jag minns
 4. Men jag kan ej uttala Med tungan
 3. Af ångslan mitt hjerta mände swida
 2. Men om jag vill beskrifwa, Den kär-
 1. En wisa jag vill sjunga Andock hon simpel

Den Första.

En wisa jag vill sjunga Andock hon simpel
 är, Om salighet uti werlden, Af den man hål-
 ler kär. Den som sin wän bortmister, Ej ro
 i werlden kan få, Sen ensam som Dufwan
 den sitter, Och som fogeln under himmelen
 den blå. ::

2. Men om jag vill beskrifwa, Den kär-
 leken så om, Om natten då jag hwilar, Är
 du uti min dröm, Om morgonen när jag wak-
 nar, Du i mitt sinne är, Hwad sorg då jag
 dig saknar, Ät lilla wännen kär. ::

3. Af ångslan mitt hjerta mände swida
 uti mitt förqwäfsda bröst, Men jag måste tå-
 ligen lida, Men finner ej här någon tröst, Ty
 kärlek det är wäl en plåga Till den som man
 aldrig kan få, Som eld den i hjertat mänd
 låga, Och aldrig ur sinnet kan gå. ::

4. Men jag kan ej uttala Med tungan
 min så ömt, Hwad många tusende tårar Du
 ur mina ögon har tömt; Den sorgen mig för-
 sträcker, Jag i mitt hjerta bär, Den oro mig
 uppväcker Då jag insomnad är. ::

5. Jag minns en tid tillbakas, Jag minns
 de förra år, Och mina glada stunder Jag al-
 drig åter får, När jag mig det påminner O
 Gud! mitt wittne är, Att mina tårar rinner,
 Och det i hjertat står. ::

6. Men mina glada dagar långt borta
 från mig är, Och sorg mitt hjerta gnager För

12. Mig följt i den lifliga lifva
 11. Men nu jag ensam i den lifliga lifva
 10. Jag är så i världen för att jag
 9. Men det är så i världen för att jag
 8. Jag följt i den lifliga lifva
 7. Men det är så i världen för att jag
 6. Men mina glada dagar långt borta
 5. Jag minns en tid tillbakas, Jag minns
 4. Men jag kan ej uttala Med tungan
 3. Af ångslan mitt hjerta mände swida
 2. Men om jag vill beskrifwa, Den kär-
 1. En wisa jag vill sjunga Andock hon simpel

3. Äret stöt sin bänna Trenne gånger om,
 Saknad blef en wana, Ingen Alfred kom;
 Stackars Ida, Wan att lida, Dölske smär-
 tan för sin far; Kraft att ensam srida, Hen-
 nes hjerta har.

4. Snart från bleka kinden, Blomman
 wesk sin ros; Så af Scirocs vinden Hårjas
 söderns ros. Lärfullt öga, Mot det höga
 Fåfångt följde hjertats bön. Trohet batar
 söga: Smetet blir dess lön.

5. Enda Dottrens smärta, Lär den gam-
 les bröst, Och dess Fadershjerta, Skyndar att
 ge tröst: Gråt ej Ida! Till din sida
 Snart jag Alfred återför; Blott för dig
 jag wida, Bort en Wallfart gör."

6. Ida gick wid stranden Lif en enslig
 hamn, Ritade i sanden Månet alfkat namn.
 Morgondimma, Middagstimma, Suckande hon
 andas här, Månans bleka strimma Finner
 henne der.

7. Skyddigt wägen swallar, Emot haf-
 wets bryn, Rysligt åskan knallar, Blixten
 delar skyn; Skepp förstöres, Rödorp höres,
 Braken slungas emot land, Och af wägen fö-
 res Månen frälst till strand.

8. Af förtwiflan slagen, Ida såg sin
 far; Redan skunt för dagen Gubbens öga
 war: "Snart minuten Är försluten: Döden
 redan kallar mig: — Alfreds tro är bru-
 ten, San har swikit dig."

9. Nu sin hand han läde, I sin Dot-
 ters hand; Ett farwål han sade, Drog till
 fridens land. Döden swingar, Märka win-
 gar Nu ett hemst, ett smärtans ljud, Sam-
 ma Engel bringar Idas själ till Gud.